

Prelāta vēstule (janvāris 2012)

Savā šā gada janvāra vēstulē Opus Dei prelāts cita starpā aicina pateikties Dievam par visām žēlastībām, ko esam saņēmuši pagājušā gadā, un raudzīties ar cerību uz priekšā stāvošo gadu.

21.01.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Vakar Prelatūras Svētās Marijas,
Miera Karalienes baznīcā, dziedot *Te*

Deum monstrancē izstādīta
Vissvētākā Altāra Sakramenta
priekšā, pateicāmie Vissvētākajai
Trīsvienībai par visām dāvanām, ko
tikām saņēmuši aizejošajā gadā. Es
jutos ļoti vienots ar Pāvestu un ar
visu Baznīcu, un it īpaši ar ikvienu
no jums, un ar neskaitāmi
daudzajiem Prelatūras atbalstītājiem
un draugiem. Es tiku dzirdējis un
redzējis, kā mūsu Tēvs lūdzās šo
himnu, ar dedzīgu vēlēšanos
savienoties ar slavas dziesmu, ar ko
visa radība sumina Dievu. Ik rītu, pēc
Svētās Mises svinēšanas un novelkot
priestera ornātu, viņš to deklamēja
ar dziļu dievbijību, cieši vienots ar
savām meitām un saviem dēliem.

Ir dabiski, ka vienmēr šajā
Ziemassvētku laikā mūsu pateicības
paceļas uz Debesīm vēl intensīvāk,
pirmām kārtām, par mūsu Kunga
Jēzus Kristus iemiesošanos un
piedzimšanu. Šī dāvana ir mūžīgais
pamats mūsu pateicībai, mūsu

godināšanai un mūsu pielūgsmei, ko mēs veltām Dievam, kas nepārstāj mūs neprātīgi mīlēt un nepārtraukti izrādīt mums šo mīlestību.

Jaunā gada sākumam vajadzētu palīdzēt mums skaidrāk atcerēties par šo dievišķo mīlestības apliecinājumu. Baznīcas tēvi un visi Svētie dažādos vēsturiskajos periodos ir apbrīnas pilni apcerējuši to, kā ar Kristus piedzimšanu laikā ir ienācis Mūžīgais, Neaptveramais ir padarījis sevi mazu, lai pieņemtu mūsu ierobežoto cilvēcisko stāvokli. “Vai Dievs varēja mums dāvēt vēl lielāku žēlastību?”, jautā svētais Augustīns. “Savu vienīgo Dēlu Viņš darīja par cilvēku Dēlu, lai cilvēku dēls varētu kļūt par Dieva dēlu. Meklē, kur ir tavs nopelns, meklē, kur tas rodas, meklē tā pamatojumu; un redzēsi, ka neatradīsi nekā cita kā vien tīru žēlastību.”[1]

Mūsu apbrīns un mūsu pateicība pieaug vēl vairāk, kad mēs apdomājam, ka Dievs mums šo dāvanu ir devis nevis kādam noteiktam laika posmam vai kādam acumirklim, bet gan uz visiem laikiem. **„Mūžīgais ir ienācis telpas un laika robežās, lai mēs viņu varētu sastapt „šodien”.**

Ziemassvētku laika liturģiskie teksti palīdz mums saprast, ka Kristus veiktie atpestīšanas notikumi ir aktuāli vienmēr un attiecas uz ikvienu personu un uz visiem cilvēkiem. Kad mēs liturģijas svinēšanas laikā dzirdam vai izrunājam: „šodien mums ir dzimis Pestītājs”, tad mēs nelietojam vien tukšu, ikdienišķu izteiksmi, bet gan izsakām ar to, ka Dievs „šodien”, tagad, dāvā mums, man, ikvienam no mums, iespēju Viņu atzīt un uzņemt kā to darīja gani Betlēmē, lai Viņš varētu piedzimt arī mūsu dzīvē un atjaunot, izgaismot un pārveidot to

**ar savu žēlastību un savu
klātbūtni.”[2]**

Dieva mīlestības pilnā plāna attiecībā
uz visu cilvēci un uz katru cilvēku
gaismā savu patieso nozīmi iegūst
nupat aizgājušā gada notikumi:
veselība un slimības, panākumi un
neveiksmes, priecīgie un bēdīgie
notikumi, tas, ko mēs uzskatām par
labu, un tas, kas mums liekas mazāk
labs... Cik labi to ir izteicis mūsu
Dibinātājs grāmatas *Ceļš* punktā,
kurā viņš mudina mūs pacelt sirdi
pie Dieva: „***Iemācies pateikties
Dievam ar visu savu sirdi, vienmēr
un par visu. Par to, ko Viņš tev
dāvā. Par to, ka tevi pazemoja.
Par to, ka ciet trūkumu, vai par to,
ka neciet trūkumu. Par to, ka Viņš
tev ir devis Māti, visbrīnišķīgāko
no sievietēm. Par to, ka Viņš radīja
saules gaismu un mēness
spīdumu, un šo pūkaino kaķi, un
šo papeli... par to, ka vienu cilvēku
Viņš radīja daiļrunīgu, bet tevi –***

mazrunīgu. Pateicies Dievam par visu, jo viss ir labs.”[3]

Patiešām pasaule ir pārpilna ar dramatiskiem notikumiem un ciešanām: dabas katastrofas, kas laupa tūkstošiem cilvēku dzīvību, kara un vardarbības perēkli daudzviet pasaulē, slimības un pirmās nepieciešamības lietu trūkums neskaitāmās zemeslodes vietās, konflikti un naids ģimenēs un starp tautām... Un tam visam klāt tagad vēl arī ekonomiskā krīze, kas skar daudzas valstis, tā ka daudzi vīrieši un sievietes ir bez darba.

Tomēr, kaut arī mūsu prāts nevar saprast šo situāciju iemeslus, ticība mums apliecina, ka šis mūsu laiks **„jau galīgā un neatgriezeniskā veidā satur priekpilno un atbrīvojošo jaunumu: Kristu – Pestītāju (...). Ziemassvētki ļauj mums no jauna atrast Dievu pazemīgajā un nespēcīgajā Bērna**

ķermenītī. Varbūt tas ir aicinājums no jauna atrast Dieva un Viņa mīlestības klātbūtni, kas dāvā mums dziedināšanu, arī mūsu ikdienišķās dzīves īsajās un nogurdinošajās stundās? Varbūt tas ir aicinājums atklāt, ka mūsu cilvēciskais laiks – arī tā sarežģītajos un smagajos brīžos – nemitīgi tiek bagātināts ar Kunga žēlastībām, patiesi ar Žēlastību, kas ir pats Kungs?”[4]

Atcerēsimies, manas meitas un mani dēli, tās daudzās dāvanas, ko esam saņēmuši nule kā pagājušajos mēnešos. Mēs varam par tām meditēt mūsu iekšējās lūgšanas klusumā. Neraugoties uz mūsu personiskoniecīgumu, tas bija vēl viens uzticības gads mūsu kristīgajam aicinājumam Baznīcā atbilstoši Darba garam. Un mēs varam uzskaitīt vēl arī citas dāvanas: Dievam upurēta un kalpošanai citiem veltīta darba garīgie augļi;

cilvēki, kas, pateicoties Dieva bērnu
piemēram un apustuliskajiem
vārdiem, ir tuvinājušies Kungam vai
atklājuši Viņu savas ikdienišķās
dzīves vidē; Prelatūras ticīgo
pastāvīga darba uzsākšana jaunās
zemēs un nostiprināšanās citās;
Dieva aicinājums kalpot Viņam caur
Opus Dei, ko Kungs ir raidījis
daudziem cilvēkiem visā pasaulē;
dziļa iekšēja ietekme, cilvēku
atgriešanās un aicinājumi uz pilnīgu
sevis veltīšanu Dievam, ejot pa kādu
no daudzajiem dažādajiem
garīgajiem ceļiem, ko Dievs Baznīcā
ir atmodinājis augustā notikušo
Pasaules jauniešu dienu iespaidā...
Un tik daudz dāvanu personīgajā
dzīvē, ģimenē, sabiedrībā, ko katrs
no mums var atklāt un par ko
vajadzētu pateikties.

Šīs bezgalīgi plašās panorāmas
priekšā mēs varam pieņemt par savu
svētā Hosemarijas lūgšanu, ko viņš
bieži lūdzās, it īpaši savas šīs zemes

dzīves pēdējos gados: ***Sancte Pater, omnipotens aeterne et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro universis beneficiis tuis etiam ignotis***[5];

„Svētais Tēvs, visvarenais, mūžīgais un žēlsirdīgais Dievs, caur svētlaimīgās Jaunavas Marijas aizbildniecību es pateicos Tev par visiem Taviem labumiem, arī par tiem, kurus nezinu.” Jo patiesībā to labumu, par kuriem mums nav kļuvis zināms, ir daudz vairāk nekā to, kurus zinām. Kurš gan spētu saskaitīt tās reizes, kad Dievs savā tēvišķajā apredzībā ir izglābis no briesmām mūsu dvēseli vai miesu? Kurš gan varētu izsmeloši uzskaitīt neskaitāmās žēlastības, ko šajos mēnešos mums panākusi Svētā Jaunava Marija?

Tāpēc tiklab no dabiskā, kā arī no pārdabiskā viedokļa raugoties, ir loģiski, ka mēs cenšamies uzturēt pastāvīgu pateicības pilnu attieksmi.

Kā svētais Hosemarija mūs skubināja
uzsākot jaunu gadu: „**Ut in
gratiarum semper actione
maneamus! Pateiksimies vienmēr
Dievam par visu: par to, kas šķiet
esam labs, un par to, kas liekas
esam slikts, par saldo un par
rūgto, par balto un par melno, par
mazo un par lielo, par to, kā ir
maz, un par to, kā ir daudz, par
to, kas ir laicīgs, un par to, kam ir
mūžīga vērtība. Pateiksimies
mūsu Kungam par visu, kas ir
noticis šajā gadā, un zināmā veidā
arī par mūsu neuzticības reizēm,
jo mēs tās esam atzinuši, un tās
mūs ir vadījušas uz to, lai mēs
lūgtu Viņam piedošanu un
atjaunotu apņemšanos nekad
vairs nebūt neuzticīgiem,
apņemšanos, kas dara mūsu
dvēselēm tik daudz laba.**”[6]

Pavērsīsim tagad mūsu skatienu uz
šo gadu, kas sākas. Cik daudz dāvanu
mums dāvās Dievs, ja mēs to

izstaigāsim Marijai pie rokas! Lūgsim par to mūsu Māti šajos svētkos, kad Baznīca piemin viņu kā Dieva Māti.

Šo nedēļu svētku dienas rosina mūs iegremdēties pirmo Ziemassvētku atmosfērā. „Betlēmītes” priekšā mēs esam apcerējuši to, ar kādu mīlestību un uzmanību Marija un Jāzeps ir rūpējušies par Bērniņu Jēzu, un izvērtējuši mūsu pašu izturēšanos pret mūsu ģimenēm, draugiem, kolēģiem un visiem cilvēkiem, ar kuriem Dievs mums ir devis satikties tādā vai citādā veidā. Mums ir jābūt par gaismu ceļā pie Kristus visiem, kā to sacīja Pāvests, runādams par gaismiņām, kas rotā Ziemassvētku egli. **„Katrs no mums varētu nest nedaudz gaismas apkārtnē, kurā mēs dzīvojam: ģimenē, darba vietā, pilsētas kvartālā, valstīs, pilsētās. Katrs būtu gaisma tiem, kas ir līdzās; vajadzētu atmest egoismu, kas tik bieži aizslēdz sirdis un noved pie tā, ka mēs**

domājam tikai par sevi; katrs dāvātu nedaudz uzmanības, nedaudz mīlestības citiem. Katrs nelielais laipnības žests ir kā gaismiņa šajā lielajā Ziemassvētku eglē. Kopā ar citām gaismiņām tās spēj izgaismot arī visdziļākās nakts tumsu.”[7]

Piemērosim šos apsvērumus mūsu ikdienišķajai dzīvei, kas sniedz tik daudz iespēju nodoties Dievam un citiem cilvēkiem. Zināms, mēs esam neievērojami un tādi arī jūtamies; bet tieši tāpēc es jūs līdz ar mūsu Dibinātāju aicinu labprātīgi kļūt maziem kā bērniem, lai mūsu Debesu Tēvs un mūsu Māte - Jaunava Marija ar īpašu rūpību nodarbotos ar katru no mums. Šis lēmums ir saistīts ar dedzīgu vēlēšanos **„atteikties no lepnības un pašapmierinātības; atzīt, ka mēs paši no sevis neko nespējam darīt, ka mums ir vajadzīga mūsu Debesu Tēva žēlastība un spēks, lai atrastu**

savu ceļu un neatlaidīgi turētos uz tā. Būt mazam kā bērnam nozīmē uzticēties kā uzticas bērni, ticēt kā tic bērni, lūgt kā lūdz bērni.”[8]

Tas, kā mazi bērni izturas pret saviem vecākiem, - viņu paļāvība, viņu uzticēšanās, viņu drosmīgie lūgumi – var kalpot mums par paraugu mūsu attiecībām ar Dievu. Tā ir kristiešu pamatstāja, kas, ja mēs to atjaunojam no dienas dienā, nedēļu pēc nedēļas, sniedz mums pārlicību, ka mēs esam uz pareiza ceļa, neatkarīgi no panākumiem vai neveiksmēm, ko mēs tajā varam piedzīvot. Vai bieži mēs apstājamies, lai apdomātu, vai mēs ejam savu ceļu kopā ar Kungu? Vai mēs ļaujam, lai Viņš pavada mūs ik brīdi? Kā mēs runājam ar Kungu par to, ko piedzīvojam ik stundu, ik brīdi?

Kas mums var būt labāka skolotājā kā Jaunava Marija? Kad viņa izdzirdēja svētā Gabriēla

pasludinājumu, viņa pilnībā atdeva
sevi Dieva gribai - *fiat mihi secundum
verbum tuum!* – un stingri ticēja, ka
izpildīsies tas, ko Kungs viņai sacījis,
kā sauca svētā Elizabete Svētā Gara
piepildīta.[9] Vēlāk Kānā viņa vērsās
pie sava Dēla ar ticības pilnu
lūgumu, aizbilstot par jauno pāri
viņu vajadzībā- *viņiem nav vīna* – un
sacīja apkalpotājiem, lai viņi precīzi
darītu visu, ko Jēzus tiem sacīs: *Visu,
ko Viņš jums sacīs, dariet.*[10]
Skatīsimies biežāk uz Jaunavu
Mariju un vairāk sauksim pēc viņas
aizbildniecības.

Pēc dažām dienām, 9. janvārī, paies
110 gadi kopš svētā Hosemarijas
piedzimšanas. Šīs gadskārtas sakarā
vērsīsimies ticības pilni pēc viņa
aizbildniecības, lūdzot par Baznīcu
un visu cilvēci. It īpaši uzticiet viņam
Darba vajadzības, viņa meitu un viņa
dēlu vajadzības visā pasaulē, un
turpiniet lūgt par maniem
nodomiem. Jūs visi pastāvīgi esiet

klātesoši manās lūgšanās, it īpaši tie, kuri piedzīvo lielāku fizisko vai garīgo ciešanu brīžus. Ar svētā Pāvila vārdiem es jums apliecinu, ka *tas ir taisnīgi, ka es par jums visiem domāju, jo jūs esat līdzdalībnieki manā priekā (...). Jo Dievs ir mans liecinieks, ka es ilgojos pēc jums visiem Jēzus Kristus mīlestībā.*[11]

Man šķiet arī īsti vietā atcerēties par pārdabisko un cilvēcisko impulsu – no ticības dzimušo optimismu, par ko runāja svētais Hosemarija saviem dēliem 1939. gada 9. janvāra apkārtrakstā. Tas bija gads pēc viņa ierašanās Burgosā, un viņš domāja par Darba apustuliskās aktivitātes paplašināšanu pēc Spānijas pilsoņu kara beigām, kas jau tuvojās.

„Šķēršļi? Ārējie šķēršļi mani nesatrauc – tos mēs pārvarēsim viegli. Es redzu tikai vienu patiesu šķērslī: ja mūsu ģimenē jūs zaudētu bērnu stāvokļa izjūtu un

***brālīgumu. Viss pārējais
(trūkums, pārkāpumi, nabadzība,
nicinājums, neslava, meli,
nepateicība, pretestība no labo
laužu puses, nesapratne un pat
vajāšanas no varas orgānu puses)
neko nenožīmē, ja vari rēķināties
ar Tēvu un brāļiem, ar kuriem esi
pilnībā vienots caur Kristu, ar
Kristu un Kristū. Nav tāda
sarūgtinājuma, kas varētu mums
laupīt mūsu svētītās Mīlestības
saldmi.”[12]***

Mūsu Tēva spēkā un viņa vārdā es
lūdzu jūs, centīsimies smalkjūtīgāk
izdzīvot filiāciju un brālīgumu. Ja
mēs pamatīgi nerūpēsimies par šiem
mūsu pārdabiskās ģimenes pīlāriem,
Darba celtnē veidosies plaisas, kuru
nozīmi nedrīkst novērtēt par zemu.
Atkārtot šis to, ko viņš mums
bieži tika sacījis 50-tajos gados:
lūgsimies *Oremus pro unitate
apostolatum*, jo mēs to izdzīvojam
pastāvīgā nepārtrauktībā.

Ar visu manu mīlestību svētu jūs,
novēlot jums šajā jaunajā gadā
vislielākās Debesu dāvanas,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2012. gada 1. janvārī.

[1] Sv. Augustīns, *Sprediķis* 185 (PL 38, 999).

[2] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 21.12.2011.

[3] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 268.

[4] Benedikts XVI, *Sprediķis Marijas*,
Dieva Mātes svētku I Vesperēs,
31.12.2010.

[5] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, 15.09.1971.

[6] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
meditācijas, 25.12.1972.

[7] Benedikts XVI, 07.12.2011.

[8] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 143.

[9] *Lk* 1, 38 un 45.

[10] *Jņ* 2, 3 un 5.

[11] *Flp* 1, 7-8.

[12] Sv. Hosemarija, *Apkārtraksts*, Burgosa, 09.01.1939; A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, II, p. 380.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
janvaris-2012/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-janvaris-2012/) (22.03.2026)